

Seinäjoen Sarjakuvaseura: lopetettu

KIRJE TIMO KOKKILALTA tammikuussa 1990: "Seinäjoen Sarjakuvaseura ry on lopetettu, samoin kuin Kannus."

Vuonna 1979 alkanut Kannus oli 80-luvun loppupuolella laadukkaampia kotimaisia sarjakuvalehtiä, ja sen lopettaminen kertoo omaa karua kiellään kotimaisen sarjakuvan arvostuksesta. **Ilo Lagerstedt** kertookin, ettei Kannusta olisi haluttu lopettaa, vaan sitä tarjottiin julkaistavaksi mm. Suomen sarjakuvaseuralle. Taloudellisia resursseja omaavaa kustantajaa ei kuitenkaan löytynyt.

"Ihmettelimme suomalaisen sarjakuvaväen lyhytnäköisyyttä. Kannuksella on suuri levikki, mutta se on Kannuksen levikki. Kun Kannus loppuu, ne 500 kappaletta eivät mene kenenkään hyväksi vaan hajoavat ilmaan. Uusilta yrittäjiltä kuluu vuosia päästä Kannuksen leikkiin". Lagerstedt epäilee.

....

"Vuosi 1984 oli seuralle viimeinen hyvä vuosi", Lagerstedt muistelee. "Kannus-tilauksia oli kai 260 vuoden lopussa, vanhat numerot kävivät kaupan ja Akateeminen tilasi niitä ison määrän. Seuralla oli 5000 markan ylijäämä."

"Mustia pilviä alkoi kuitenkin kerääntyä taivaalle. Pahkasiapennut jaksoivat haukkua sarjakuvaseuroja ja Kannuksen myynti laski. Vuonna 1985 he kompastuivat Tapiirin kanssa eivätkä häirinneet meitä enää. Ehkä näin vuosia jälkeinpäin he katuvat typeryyksiään."

"Vuodesta -85 alkaen laitoimme Kannukseen 4-värikannen ja maksoimme piirtäjille. Kaiken piti näyttää hyvältä, mutta myynti ei lähtenyt käyntiin, päin vastoin. Seuran talous alkoi suistua raiteiltaan; vuoden alijäämä oli 8000 mk."

Seuran velkataakka kasvoi nopeasti, samoin siitä aiheutuva stressi ja työmäärä.

"Ainut keino selvitä oli myydä Kannusta niin pirusteellisesti. Kauppasin sitä kirjastoille, kouluille, nuorisotiloilille, vanhoille tilaajille. Postitin, pakkasin, laskutin, kräväsinkin maksamattomia laskuja, etsin uusia myyntipaikkoja, tappolin kirjakauppojen kanssa palautuksista, tappelin verotoimiston kanssa veroilmoituksista."

"Tässä tilanteessa sitten ilmestyi yksi Sarjainfo, jossa haukuttiin minut kahdesti ja vainoin kerran. Se nauretti pirun vähän silloin". Lagerstedt muistaa.

Kovan myynnin ansiosta Seinäjoen Sarjakuvaseura sai kuitenkin laskunsa hoidettua. Alijäämä oli edelleen, mutta seura sai Seinäjoen kaupungilta 3000 markan avustuksen englanninkielisen Kannuksen julkaisemista varten vuonna -87.

Seuraavan vuonna Kannus 33 ilmestyi englanninkielisenä. Vaikka se ei Lagerstedtin mielestä saanutkaan ansaitsemaansa huomiota suomalaisissa tiedotusvälineissä, on se ulkomailla osoittautunut tulokselliseksi.

"Wallun sarjakuvia ilmestyy alpparina Länsi-Saksassa ja Yhdysvalloissa on Finnish Invasion -julkaisu. Linna Maailman Laidalla -sarjaakin on pyydetty Länsi-Saksaan. Palautella on tullut kaikkialta", Lagerstedt kertoo.

Parina viime vuonna Seinäjoen sarjakuvaseuran talous alkoi parantua, mutta päätös lopettaa oli kypsytynyt jo aikaisemmin.

"Selvityäni vuoden -87 hankaluuksista päätin, että lopetan -89. Jos kukaan ei jatka puheenjohtajana, lopetan seuran. Timo Kokkila olisi ollut valmis lopettamaan jo -88, mutta oli parempi lopettaa seuran täytettyä kymmenen vuotta."

....

Kannuksista löytyi melkoinen siivu suomalaista sarjakuvahistoriaa, ja ainakin numerot 3 ja 6 ovat jo muodostuneet keräilyharvinaisuuksiksi.

Kannuksen lisäksi Seinäjoen Sarjakuvaseura julkaisi Sammuttakaa Valot -nimistä jäsentiedotetta. Näistä lehtisistä löytyy tietoa mm. omakustanteista (3/85) ja Carl Barksista (4/87). Enemmän seuran laipaleesta Kannuksen kymmenvuotisjuhla- ja jäähyväisnumerossa (Kannus 42), joka ei ole vielä tätä kirjoittaessa ilmestynyt.

Suomen sarjakuvaseuran ja Sarjainfon puolesta esitän kiitoksen aktiivisille seinäjokeilaisille heidän merkittävästä toiminnastaan kotimaisen sarjakuvan hyväksi.

Harto Hänninen